

**DOCU
DAYS
UA**

МІЖНАРОДНИЙ ФЕСТИВАЛЬ ДОКУМЕНТАЛЬНОГО КІНО ПРО ПРАВА ЛЮДИНИ

INTERNATIONAL HUMAN RIGHTS DOCUMENTARY FILM FESTIVAL

ФЕСТИВАЛЬНИЙ ГІД FESTIVAL GUIDE

23–30/03

КІНОТЕАТР "ЖОВТЕНЬ"

ВУЛ. КОСТЯНТИНІВСЬКА, 26

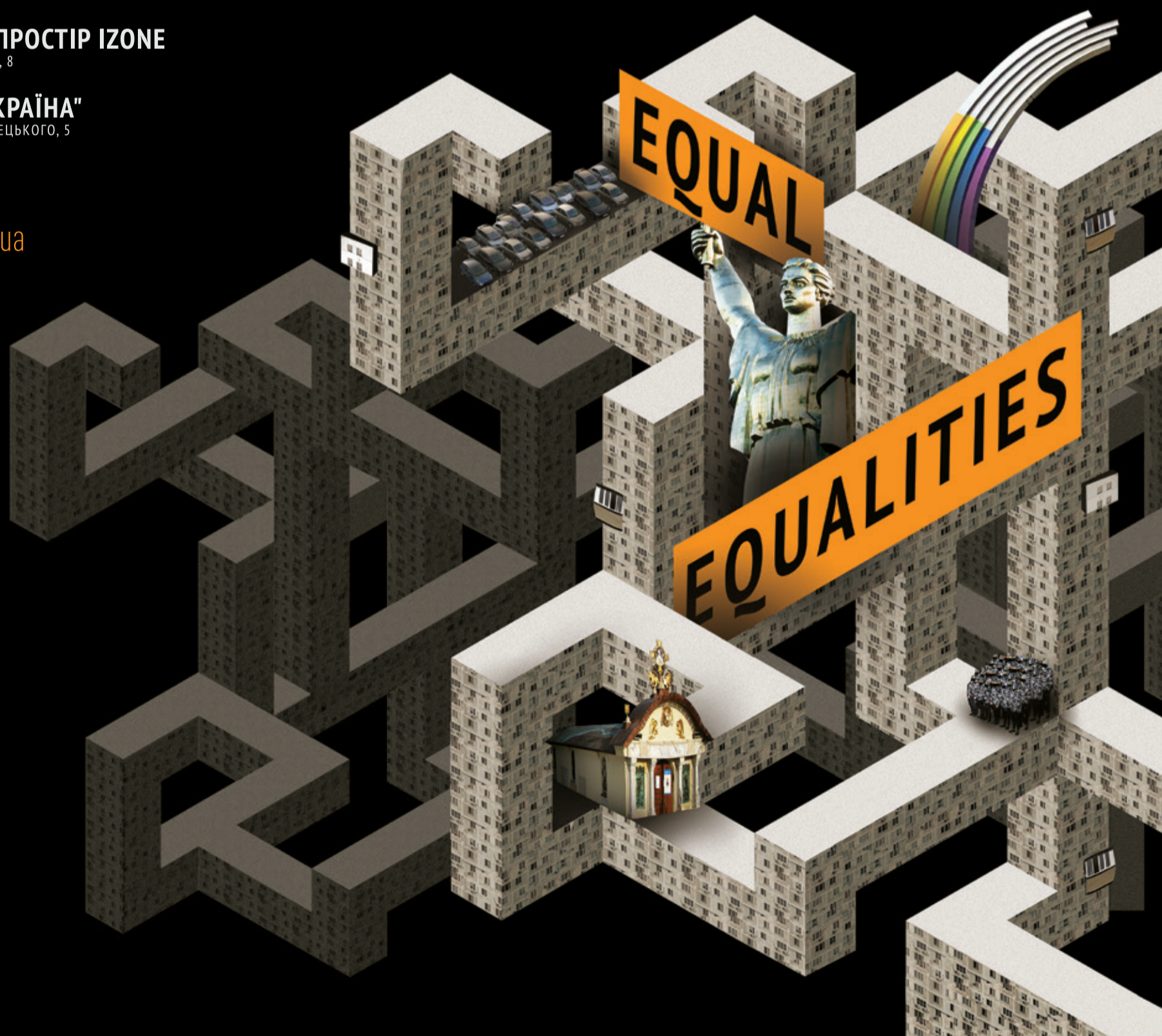
КРЕАТИВНИЙ ПРОСТІР IZONE

ВУЛ. НАБЕРЕЖНО-ЛУГОВА, 8

КІНОТЕАТР "УКРАЇНА"

ВУЛ. АРХІТЕКТОРА ГОРОДЕЦЬКОГО, 5

www.docudays.ua

ЗА ПІДТРИМКИ

ОРГАНІЗАТОРИ

ПАРТНЕРИ

МЕДІАПАРТНЕРИ

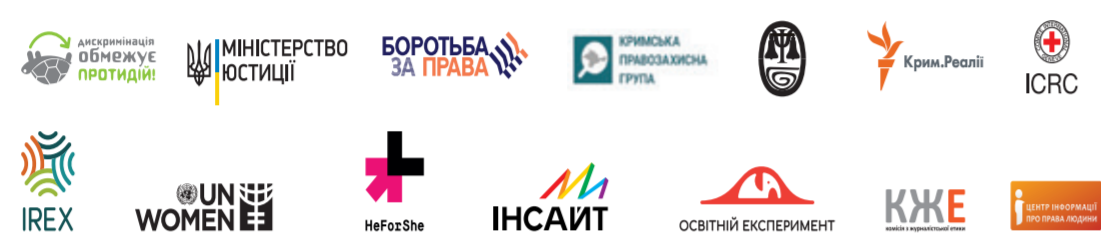
ІНФОРМАЦІЙНА ПІДТРИМКА

ТЕХНІЧНІ ПАРТНЕРИ

ПАРТНЕРИ ПРАВОЗАХИСНОЇ ПРОГРАМИ

ІНФОРМАЦІЙНІ ПАРТНЕРИ ПРАВОЗАХИСНОЇ ПРОГРАМИ

ПАРТНЕРСЬКІ ЗАКЛАДИ

XV МІЖНАРОДНИЙ ФЕСТИВАЛЬ ДОКУМЕНТАЛЬНОГО КІНО ПРО ПРАВА ЛЮДИНИ **DOCUDAYS UA**
www.docudays.ua

ПРОСТІР ДИТЯЧИХ ПОДІЙ
ДОС/САДОК
ПРОФЕСІЙНИЙ ДОГЛЯД ЗА ДІТЬМИ 3-6 РОКІВ
РОЗВАЖАЛЬНО-ОСВІТНІ ПОДІЇ ДЛЯ ДІТЕЙ 6-10 РОКІВ
СТУДІЯ ДОКУМЕНТАЛЬНОГО КІНО "МІЙФІЛЬМІРО" ДЛЯ 10-14-РІЧНИХ

CHILDREN'S EDUTAINMENT PROGRAM
DOC/SADOC
AGES 3-14 YEARS
WE SPEAK ENGLISH TOO

24-29/03
15:00-22:00

КІНОТЕАТР "ЖОВТЕНЬ" / ГАЛЕРЕЯ
KINOTEATR "ZHOVTEN" / GALLERY

XV МІЖНАРОДНИЙ ФЕСТИВАЛЬ ДОКУМЕНТАЛЬНОГО КІНО ПРО ПРАВА ЛЮДИНИ **DOCUDAYS UA**
www.docudays.ua/living_library/

ЖИВА БІБЛІОТЕКА
ЦЕ МІСЦЕ, ДЕ КНИГАМИ Є ЛЮДИ З ЦІКАВИМИ ІДЕНТИЧНОСТЯМИ ЧИ ДОСВІДАМИ, ТА ПРОСТІР ДЛЯ ВІДКРИТОГО СПІЛКУВАННЯ З НИМИ

За підтримки **SWEDEN**

ЛЮДИНА БІЛЬША ЗА НАШІ УЯВЛЕННЯ ПРО НЕЇ
24-29/03 14:00-19:00

КІНОТЕАТР "ЖОВТЕНЬ" / 2 ПОВЕРХ
KINOTEATR "ZHOVTEN" / 2 POVERKH

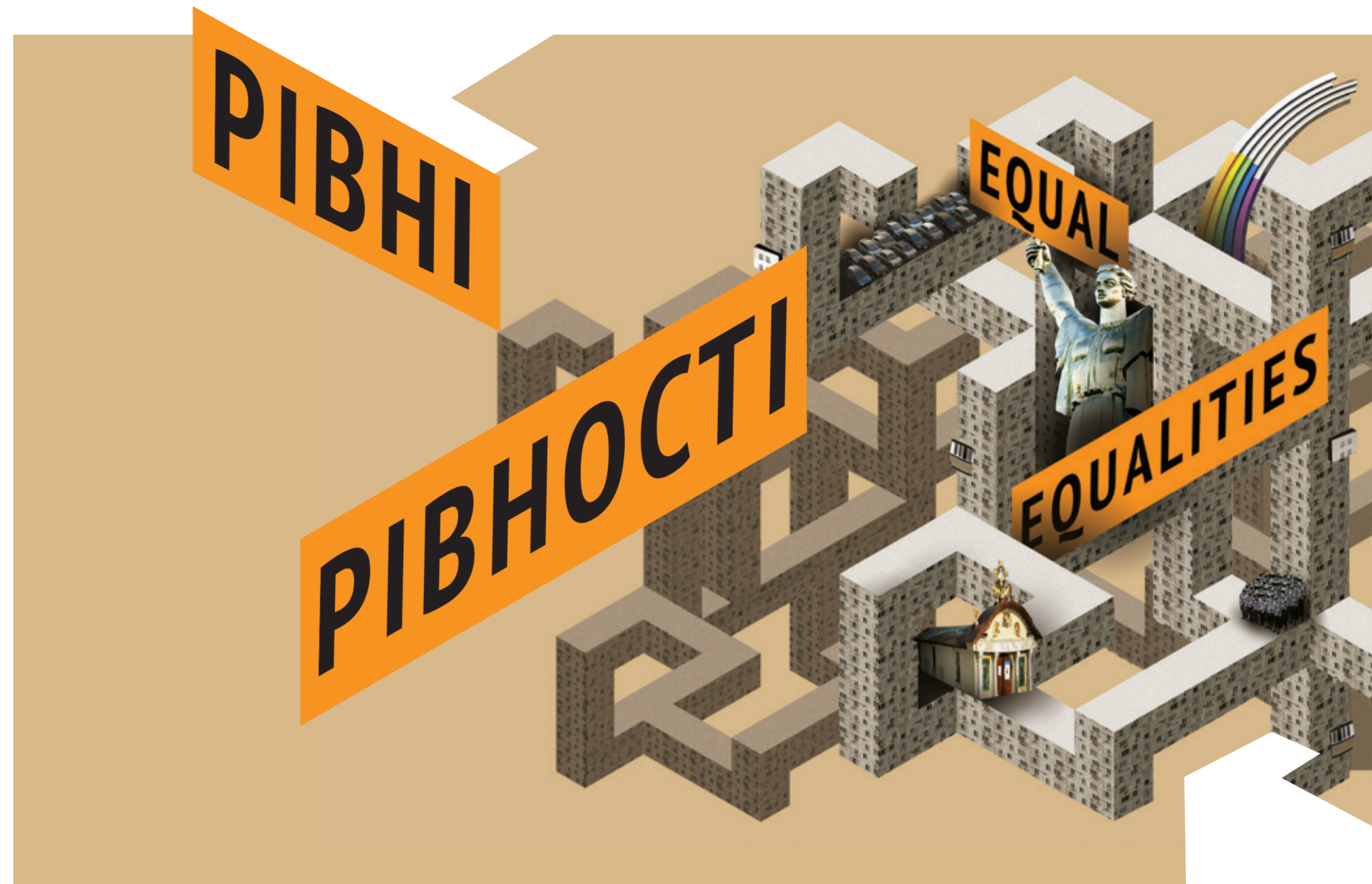
участь безкоштовна

Редакторка — Юлія Коваленко
Дизайнерка — Лара Яковенко
Дизайнерка обкладинки —
Барбара Перекрест
Перекладачки — Роксолана Машкова,
Ольга Шевченко

Коректорка української версії —
Юлія Кузнєцова
Коректор англійської версії —
Джим Тодд
Випускова редакторка —
Наталія Петринська

Editor — Yulia Kovalenko
Designer — Lara Yakovenko
Designer of the cover —
Varvara Perekrst
Translators — Roksolana Mashkova,
Olga Shevchenko

Ukrainian version proofreader —
Yulia Kuznietsova
English version proofreader —
Jim Todd
Production editor —
Natalia Petrynska

Тема рівності пов'язана з багатьма суспільними проблемами й викликами. Людська гідність, свобода, справедливість та рівність є тими цінностями, на яких тримається концепція прав людини.

Ми живемо в добу, коли толерантність визначається одним з головних принципів співіснування у світі різноманіття. Але разом з тим, як і в багатьох інших країнах, цінність рівності сприймає ледь чи половина населення України. За межами домінуючих стереотипів та встановлення владних норм на околицях суспільного життя продовжують боротися за свої права ті, хто не отримує рівного ставлення та поваги в публічному просторі. Тому рівність потребує активних дій з боку правозахисників. Цьогоріч ми б хотіли поговорити про те, що таке рівність і як її сповідувати в житті повсякденному. Що це взагалі таке — абстрактна, інтелектуальна концепція чи практична цінність, дотримуючись якої можна досягти взаємоповаги та безпеки? І в чому полягає корінь невдалих спроб досягти рівності в різних сферах життя сьогодні — у світі неймовірної інформаційної доступності? Чи це проблема політична, чи причина в тому, що людство захищається в шаленому обсязі інформації?

Ми навмисно вдалися до іронії: бо тема нинішнього фестивалю — це пропозиція суспільству виміряти рівні рівності, подискутувати про те, чи досяжна рівність у наш час і в наших умовах. Чи ми готові приймати лише ті правила, які нам подобаються, та ігнорувати потреби інших? Які наслідки очікують суспільство, в якому люди чи групи людей намагаються встановити свої рівні рівності? Словенська рок-зірка від філософії, як його називають, Славој Жижек якось шокував світ тезою, що сучасна толерантність стає протилежністю самій собі — замість емпатії та рівного ставлення вона починає нагадувати ігнорування проблем інших, приховане за маскою соціальної пристойності та ввічливості. Чи це так?

Щоб проблематизувати те, що зазвичай замовчується або ігнорується, та розхитати стереотипи, яких повно в сучасному суспільстві, ми створили шість спеціальних кінопрограм, що дозволяють поглянути на найпоширеніші нерівності з різних ракурсів. Від стрічок програми КВІРНІСТЬ, що викривають абсурдність дискримінації — подекуди навіть на державному рівні — за ознакою гендерної ідентичності, до документальних свідчень

продовження жіночої боротьби за рівне ставлення до себе в приватному та публічному просторах у програмі ПРОСТА ЖІНОЧА РІВНІСТЬ. Від проблематизації віку як фактору (не)рівності в суспільстві, якій присвячені фільми програми ПОВАЖНА РІВНІСТЬ, до історій про безглуздість соціальних обмежень для людей з інвалідністю, що зібрані у програмі СИНДРОМ РІВНОСТІ. Від документальних спроб віднайти причини існування сучасних форм дискримінації за расовою ознакою в програмі НЕО-НЕРІВНІСТЬ до пошуку спільного життєствердного знаменника в яскравому різноманітті світових релігій, який об'єднав фільми програми СВЯТА РІВНІСТЬ. Усі ці фільми так чи інакше виносять на поверхню питання, що переважно залишаються в тіні публічних дискусій.

До обговорення проблем рівності та боротьби за неї ми запрошуємо і поза кінозалами: зокрема на спеціальних показах стрічок, створених за технологією віртуальної реальності, що стала одночасно і рушієм розповсюдження пост-правди, й ефективним засобом «повернення» до дійсності; або на подіях нашої індустріальної платформи, яку ми присвячуємо питанням документалістики, здатної стати катализатором позитивних змін у суспільстві.

Цього року наш фестивальний постер — це лабіринт. Оптична ілюзія з багатоповерхівкою, з балконами-прибудовами, всюдишними парковками та загонами озброєних людей у чорних строях, що останнім часом з'являлися на наших вулицях, — не зрозуміло, кому вони підпорядковуються та несуть власне, особливе уявлення про рівність.

Це метафора безумства, в яке ми занурюємось, — розмивання цінностей рівності. Насамперед — перед законом. Ми пручаємося змінам та модернізації. Прикрашаємо арку кольорами веселки, а потім, невідомо чого злякавшись, самі ж повертаємо їй знову сірий колір. Поклоняємося МАФам з хрестами, які були на меті, але з кожним роком кам'яноуті та розростаються вздовж і вишир. Шануємо залізну жінку з мечем. Як символ простого жіночого щастя.

Поняття рівності багатогранне, і ми запрошуємо в подорож фестивалем, щоб дивитися, порівнювати, дискутувати та спробувати зрозуміти, як будувати життя, місто, нашу країну, як шукати вихід із лабіринту.

The topic of equality is related to many social problems and challenges. Human dignity, freedom, justice and equality are the values which underpin the concept of human rights.

We live in times when tolerance is defined as one of the main principles of coexistence in a world of diversity. At the same time, as in many other countries, the value of equality is accepted by less than half of Ukraine's population. Outside of the dominant stereotypes and the establishment of the rules of power, those who do not receive equal treatment and respect in the public space continue to struggle for their rights at the periphery of public life. Therefore, equality requires decisive action by human rights activists. This year, we would like to discuss what equality really is, and how to practice it in everyday life. What actually is it — an abstract, intellectual concept, or a practical value, which allows mutual respect and security to be achieved? And does the root of the unsuccessful attempts to achieve equality in various areas of contemporary life lie in the world of an incredible availability of information? Is this a political issue, or is it because humankind is choking in a overwhelming amount of information?

We have deliberately resorted to irony: the theme of our festival is to offer society a measure of equality, to discuss whether equality is achievable in our time and in our conditions. Are we only willing to accept the rules that we like and ignore the needs of others? What are the consequences of a society in which people or groups of people are trying to establish their levels of equality? Slavoj Žižek, the Slovenian so-called rock star of philosophy, once shocked the world with the thesis that contemporary tolerance becomes the opposite of itself: instead of empathy and equal treatment, it begins to resemble the neglect of the problems of others, hidden behind the mask of social decency and courtesy. Is it so?

In order to examine what is usually silenced in our society and to undermine its abundant stereotypes, we created six special programmes that allow us to consider the most common inequalities from different angles. From the films of the QUEERLITY programme that reveal the absurdity of discrimination — sometimes at the level of the state — on the ground of gender identity, to the documentary

evidence of women's continuing struggle for equal treatment in public and private space in the SIMPLE FEMALE EQUALITY programme. From age as a factor for social (in)equality in the SENIOR EQUALITY programme, to the stories about the futility of the social constraints on disabled people that are collected in the EQUALITY SYNDROME programme. From documentary attempts to find the reasons why contemporary forms of racial discrimination exist in the NEO-INEQUALITY programme, to the search for the common life-affirming denominator in the vibrant variety of the world's religions, which unites the films from the HOLY EQUALITY programme. In some way all of these movies raise issues which mostly remain in the shadow of public debate.

We also invite the participants to discuss the issues of equality and the struggle for it outside the cinema halls: for instance, at special screenings of the movies created with the use of virtual-reality technology, which has become both the engine for the spread of post-truth and an efficient tool for a 'return' to reality; or at the events of our industrial programme, which is dedicated to the topic of documentaries that are able to bring about positive changes in society.

This time, our festival poster is a labyrinth, an optical illusion made of high-rise buildings with attached balconies, omnipresent parking lots, and squads of armed men in black — these people have appeared on our streets recently, it is unclear whom they report to, and they carry their own special ideas about equality.

It is a metaphor for the insanity which we are descending into, because we do not stick to the values of equality. First of all, equality before the law. We resist changes and modernisation. We paint an arch in rainbow colours and then, scared of who-knows-what, repaint it back in grey. We worship makeshift structures with crosses, which used to be tents, but year by year they petrify and expand in length and width. We worship an iron woman with a sword as a symbol of simple female happiness.

The concept of equality is multifaceted, and we invite you to the festival's journey to look, compare, discuss, and try to understand how to build the life, the city, the country, and how to search for an exit from the labyrinth.

КІНО МАЄ ВИЯВЛЯТИ «НЕВИДИМЕ» ЧЕРЕЗ «ВИДИМЕ»

Лучіно Барізо

«Смак цементу» Зіада Халтум
Taste of Cement by Ziad Khaloutm

Лучіно Барізо
Luciano Barisone

обговорювали фільми в режимі повного занурення. Після першої такої зустрічі ми розслали низку запрошень до участі у фестивалі; після другої — завершували процес відбору та запрошували решту фільмів-учасників програми.

Що стосується ключового критерію, який ми використовували при відборі, ним була, безперечно, якість фільмів як об'єктів кіно. Я маю на увазі те, що переконував нас радше не інформаційний аспект фільмів, а їхній візуальний, поетичний або художній погляд на світ. Мистецьке та поетичне кіно має виявляти «невидиме» через «видиме».

У цьому сенсі збільшення загальної кількості поданих фільмів свідчить не про підвищення якості робіт, а лише про репутацію фестивалю як місця, де було би вигідно починати кар'єру для фільму.

Visions du Réel за роки вашої роботи став одним з найвідоміших кінофестивалів, орієнтованих на нові форми кіно. Однією з таких є розмивання кордонів між ігровим та неігровим кіно. Чи можете ви згадати деякі приклади з вибору вашого фестивалю, які вражають цю нову «гібридизацію», яку ви не могли уявити ще п'ять-десять років тому?

Що стосується можливих прикладів цього «розмивання» кордонів, то я можу згадати останні роботи бельгійського режисера П'єра-Іва Вандевеєра, у якого таке «розмивання» є основою творення фільмів з точки зору зображення, звуку та монтажу.

Якщо ж ми хочемо поговорити про «гібридизацію» в кіно загалом, то будемо змушені почати з його перших років, з піонерів, подібних до Роберта Флаєрті, та фільмів на кшталт «Нанука з Півночі» (1922). З моменту народження кіно виникла й гібридизація. Це можна помітити на прикладі різних версій відомого фільму Люм'єрів «Вихід робітників з фабрики» (1895). Французькі брати мали зважати на довжину мотка кіноплівки, і при їхньому першому зніманні не всі робітники фабрики встигли вийти з воріт до закінчення плівки. Тож в іншому дублі вони організували ситуацію таким чином, як хотіли бачити її у фільмі.

Що стосується найновіших та найвідоміших прикладів «гібридизації», можемо згадати «До моря» (2009) Педро Гонсалеса Рубіо або «Акт вбивства» (2012) Джошуа Опленгаймера. З моєї фестивальної селекції пригадую, як я був дуже вражений «гібридними» творами «Книгар Белфаста» Алессандри Целезії (2012), «Ама-Сан» Клаудії Варезау (2016), «Калабрія» П'єра-Франсуа Саутера (2016), «Визволення: інструкція користувача» Александра Кузнєцова (2016), «Смак цементу» Зіада Халтума (2017).

Моріц де Хедельн, співзасновник Міжнародного документального кінофестивалю в Ньйоні, свого часу підтримував документальні фільми, які прагнули змінити суспільство. У наші дні ми живемо у світі пост-«Брекситу» та реальності постправди. Як документальні фільми можуть дати адекватну відповідь на ситуацію, коли ЗМІ маніпулюють інформацією, а глядачі не довіряють реальності?

Я цілком поважаю роботу Моріца де Хедельна та його ідеї щодо документального кіно. Але я згоден, то були часи можливої боротьби. Сьогодні ж ми переживаємо добу постправди, тож багато фільмів показують людську, соціальну, економічну та політичну ситуацію без будь-якої ілюзії на зміну світу. Кінематографісти усвідомлюють сучасний стан речей, тож змінюють свою оптику на реальність, переходячи від використання «ширококутного» погляду на речі до точки зору «телеоб'єктиву». Так ніби вони, розчарувавшись у можливості зробити світ кращим у його загальних структурах, намагаються покращити особисте життя людей, зосередивши свою увагу на окремих епізодах реальності.

Ви починали працювати в кіно як кінокритик, чи продовжуєте ви діяльність як рецензент? А також що ви думаєте щодо такої розповсюдженій нині серед критиків практики як формування списків фільмів?

Ніколи я продовжую писати для деяких журналів, але зазвичай дуже зайнятий у різних проектах як керівник фестивалю, художній консультант чи асоційований продюсер, тож ця діяльність стає все більш рідкісною. Що стосується списків фільмів чи підсумкових топів, гадаю, їх використовують радше як рекламний інструмент, ніж справжній засіб рефлексії щодо кіно.

Оскільки це буде ваш перший візит в Україну, скажіть, по яких фільмах ви формували ваше уявлення про нашу країну?

Так, цілком можна вважати, що я вже відвідував вашу країну за допомогою кіно. Насамперед завдяки образам таких майстрів, як Дзига Вертов («Ентузіазм», 1930), Олександр Довженко («Земля», 1930) або Сергій Параджанов («Українська рапсодія», 1961). Але також і завдяки деяким фільмам Кіри Муратової («Короткі зустрічі», 1967) та Сергія Лозницького («Майдан», 2014).

CINEMA SHOULD REVEAL THE 'INVISIBLE' THROUGH THE 'VISIBLE' Luciano Barisone

«Ама-Сан» Клаудія Варезау
Ama-San by Claudia Varejão

Luciano Barisone is a member of the jury which will select the winner of the international full-length film competition in the DOCU/LIFE category. This former cinema critic is a festival official with more than twenty years of experience, who for seven years now has been the chairman of one of the oldest documentary film festivals in the world, the Visions du Réel in Nyon, Switzerland. On March 27 at 15:00 in Zhovten Cinema (Classic Hall) during the DOCU/CLASS workshop, Luciano will conduct an artistic talk on the poetic gaze in documentary.

Cinema critic Oleksandr Teluk contacted Luciano Barisone and they discussed the secrets of the contemporary film festivals management, the changes in documentary cinema in the twenty-first century, and the most impressive films of recent years.

Conversation with
Oleksandr Teluk

You have enormous experience working at film festivals. Could you recollect your first visit to such a cinema event, and the moment when you decided to work at film festivals yourself?

The first film festival I attended was the Venice Film Festival in 1979. At the time, I was a young cinema critic at the *Filmcritica* magazine. I still remember meeting Jean-François Stévenin, who was then representing the film *Passe montagne* (1979). I conducted a long interview with him, and this was one of my first published articles.

The decision to work at film festivals was taking shape for years. I began in my native region, at the film noir film festival in Courmayeur. However, the main event which allowed me to cooperate with the world's key film festivals, was my participation in the Golden Camera jury in Cannes (1997). Subsequently, I started cooperation with festivals in Locarno and Venice, prior to the creation of my own film festival Alba Infinity. After this, I was the director of Festival dei Popoli in Florence (2008–2010) and Visions du Réel in Nyon (2011–2017).

In what ways has the infrastructure of international film festivals changed during the years of your work? Which new interesting formats in festival programmes and events have you seen recently?

The organisation of international film festivals over the last 15 years has changed, as has the world around them. The Internet has made the process of creating, presenting and selling projects and films much faster. Before the beginning of the new century, festivals were mainly places where the history of films began. Now they not only demonstrate what has already been made, but also help new interesting projects to find resources for production. Traditionally, the festivals have presented new films to make them well-known internationally. Now, they help them to emerge.

The festival programmes have also changed; there are more programmes designed for different types of audiences, with different length and themes, for different genders, classes, cultures and nationalities ... I'm not sure if all these varieties can improve the quality level of the movies. To me personally, the market activity seems to be the only interesting and useful innovation.

Every year, Visions du Réel receives more than three thousand applications. What were your key criteria for selection from such a wide variety of films? Has the number of high-quality works increased as well?

In order to handle the number of films submitted, the selection process should be organised timewise and rely on good programme coordinators. In our case, we started accepting applications in September, announced the second wave of admission for the newest works in November, and completed the selection before the Berlinale. In addition to the fact that each of us was watching the films day and night for six months, we organised two collective sessions: our entire selection committee, together with me, has been watching and talking during a full immersion regime for ten days. After the first such meeting, we sent a number of invitations to participate in the festival; after the second meeting, we finalised the selection process and invited the rest of the participants in the programme.

«Книгар Белфаста» Алессандри Целезії
The Bookseller of Belfast by Alessandra Ceslia

AFTER DISAPPOINTMENT IN THE POSSIBILITY OF CHANGING THE GENERAL STRUCTURE OF THE WORLD FOR BETTER, THEY SEEM TO STRIVE FOR IMPROVING THE LIVES OF INDIVIDUAL PERSONS, CONCENTRATING THEIR ATTENTION ON PARTICULAR EPISODES OF REALITY.

The key indicator that we used for selection was, undoubtedly, the quality of the films as cinematic objects. I mean that we were convinced by their visual, poetic or artistic visions of the world, rather than the films' informational aspect. Artistic and poetic cinema should reveal the 'invisible' through the 'visible'.

In this sense, the increase in the total number of films submitted indicates not an increase in the quality of works, but the high reputation of the festival as a place where it would be beneficial to start a film's career.

During the years of your work, Visions du Réel has become one of the most well-known festivals, oriented towards new cinematic forms. One of these forms is the blurring of borders between feature and non-feature films. Can you recall some examples from your festival selection which illustrate this 'hybridisation', which was unimaginable five or ten years ago?

As for possible illustrations of this 'blurring' of borders, I should mention the latest works by the Belgian filmmaker Pierre-Yves Vandeweyer. In his works, this 'blurring' is the basis of filmmaking with regard to their image, sound, and montage.

Speaking about 'hybridisation' in cinema in general, we should start from the pioneering years, like Robert Flaherty and his films like *Nanook from the North* (1922). Hybridisation was born with the cinema. This can be seen from the various versions of Lumière's *La Sortie de l'Usine à Lyon* (1895). The French brothers had to consider the length of the film reel, and during their first shooting, not all the factory workers managed to exit the factory gate until the end of the film. In the second take, they organised the situation the way they wanted to see it in the movie.

Concerning the newest and most famous examples of 'hybridization', we should mention *Alamar* by Pedro González Rubio (2009) or *The Act of Killing* by Joshua Oppenheimer (2012). In my own festival selection, I was impressed by such hybrid works as *The Bookseller of Belfast* by Alessandra Ceslia (2012), *Ama-San* by Claudia Varejão (2016), *Calabria* by Pierre-François Sauter (2016), *Liberation: a User's Guide* by Alexander Kuznetsov (2016), and *Taste of Cement* by Ziad Khaloutm (2017).

Moritz de Hadeln, the co-founder of the Nyon International Documentary Film Festival, used to support the documentaries aimed on social changes. Nowadays, we live in the reality of post-Brexit and post-truth. How can documentaries give an adequate response to the situation, while the media are manipulating information, and the viewers do not trust reality?

I appreciate Moritz Hadeln's work and his ideas on documentary films. But I agree that those were the times when the struggle was still possible. Today, we are experiencing the era of post-truth, and many films are showing the human, social, economic, and political situation without any illusions of transforming the world. The filmmakers are aware of the current situation, so they change their optics on reality, shifting from the 'wide-angle' to the 'telescopic lens' point of view. After disappointment in the possibility of changing the general structure of the world for better, they seem to strive for improving the lives of individual persons, concentrating their attention on particular episodes of reality.

You started your career as a cinema critic. Do you still write reviews? What do you think about the formation of movie lists, which has become a widespread practice among the critics?

Sometimes I write for some magazines, but most of the time I am too busy as a festival director, art consultant, or associate producer, so this activity is less and less frequent. As for the lists or top charts of movies, I regard them as an advertising tool rather than a real way of reflecting upon cinema.

Since you will be visiting Ukraine for the first time, please name the films that formed your impression about our country.

Yes, I might say that I've already visited your country through its cinema. For this, I am grateful to such masters as Dziga Vertov (*Enthusiast*, 1930), Oleksandr Dovzhenko (*The Earth*, 1930) and Serhey Paradzhanov (*Ukrainian Rhapsody*, 1961). I also appreciate the films by Kira Muratova (*Brief Encounters*, 1967) and Serhey Loznitsa (*Maidan*, 2014).

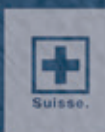

DOCU
DAYS
UA

FRANCOPHONIE
UKRAINE

ФОТОВИСТАВКА

У ПОШУКАХ ЛЕНІНА

НІЛЬСА АКЕРМАННА Й СЕБАСТЬЄНА ГОБЕРА

PHOTO EXHIBITION

LOOKING FOR LENIN

BY NIELS ACKERMANN AND SÉBASTIEN GOBERT

17/03 – 01/04/18

27/03, 18:30

Панельна дискусія «Ленінопад і трансформація
урбаністичної свідомості».
Panel discussion on 'Leninfall and the Transformation
of Urbanist Consciousness'

ГАЛЕРЕЯ «ТРИПТУЧ: GLOBAL ARTS WORKSHOP» АНДРІЇВСЬКИЙ УЗВІЗ, 34 / TRIPTYCH: GLOBAL ARTS WORKSHOP GALLERY 34 ANDRIIVSKYI UZVIZ

ВХІД ВІЛЬНИЙ

FREE ENTRY

WWW.T-GAW.COM

WWW.DOCUDAYS.UA